Enderrock | Gemma Humet | Actualitzat el 16/03/2021 a les 12:30

Quina sort tenir cançons, per Gemma Humet

La cantant i pianista catalana reflexiona sobre la importància de la música en la seva vida

Gemma Humet | Juan Miguel Morales

Ho reconec, soc d'aquelles persones que pel fet de treballar amb música, sovint em costa veure-la d'una manera no professional i passo temporades que, si no és per feina, n'escolto més aviat poca. Amb dos fills, el que el cos i el cap em demanen en molts moments és silenci. Bé, o que em parlin, que m'expliquin coses. És per això que les estones que podria destinar a descobrir música el que solc fer és posar-me la ràdio. M'agrada entrebancar-me amb entrevistes tranquil·les a persones que en saben molt d'allò que fan i que et canvien la perspectiva que tens sobre la vida.

D'uns mesos ençà, però, la ràdio s'ha convertit en un focus d'índex de rebrots, contagis, morts i veus buides que parlen i parlen i parlen sobre la covid-19. Maleïda pandèmia que ens està prenent mitja vida. Maleïda pandèmia que s'endú tot el que es troba per davant com un volcà que ha entrat en erupció i que ho cobreix tot de lava, i la lava crema i tot es crema i nosaltres, sí, ens hem cremat. Estem cremats.

I en aquest cremar, enmig de totes aquestes cendres suspeses en l'aire que respirem, m'han brotat altra vegada les ganes i la necessitat -sobretot la necessitat- de tornar a escoltar música. M'ha reconnectat amb mi i us juro que m'era imprescindible. M'ha fet sentir acompanyada en un moment en què les abraçades i les carícies no tenen pell i hem hagut de substituir-les per alguna cosa que ens pugui omplir el cos i l'ànima. I quina sort tenir cançons. Cançons que et tornen a casa,

que et són refugi i que et cuiden. T'acaronen l'ànima amb uns dits suaus com de mare.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=I4NnKVO99UM
He viscut l'amor pur, bonic i naïf amb "Una d'amor", de **Mireia Vives & Borja Penalba**, i també l'amor impossible, aquell que et rosega tan endins que converteix la flama en una brasa que fumeja i que es torna incandescent, amb "Contigo", d'**Alejandro Martínez** i **Alessio Arena**, o "Asilo", de **Jorge Drexler**. He viatjat fent "Inventari" amb **Pau Alabajos** des de L'Escala fins a l'últim peatge abans de Sabadell i he descobert *La vida és ara* (autoeditat, 2020), de **Pau Vallvé**, que m'ha donat una lliçó de sensibilitat i escriptura.

Moltes de les cançons que m'han habitat els últims temps pertanyen al gènere de la cançó d'autor, que, per sort, sempre sap com anar vestida per a l'ocasió i que mereix una menció molt especial en aquests temps que corren. Lluny d'artificis, els cantautors i cantautores han demostrat saber estar al peu del canó fent de l'austeritat una virtut. Sembla que, tot i el mal que està fent a la cultura aquesta pandèmia, hagi arribat el moment de les propostes de petit format. I què voleu que us digui? encara que sigui per justícia poètica, crec que ja tocava. Per què tinc la sensació que la Cançó sempre acaba mig empolsinada al calaix dels ?aixònoensencaixa' de les grans programacions, quan precisamemt ha estat un dels baluards en la història musical del nostre país? Per què és un gènere menystingut i considerat menor per una part important dels professionals de casa nostra?

Un dia lluirem els nostres somriures del color que vulguem pel carrer i ens abraçarem i consumirem la cultura com i quan ens vingui de gust. Quan arribi aquest moment, la cançó d'autor, el petit format... surarà? Creuem els dits.